

Chiến Tranh

Và

Người Lính

Phạm Thành Nhân

Cơn nắng hừng hực của mùa Hè toả xuống vùng đất mà pháo đội vừa di chuyển đến từ một ngọn đồi trọc phía Bắc bên này chiếc cầu của quận Phong Điền thuộc tỉnh Quảng Trị. Hàng ngày địch pháo xối xả vào vị trí, tổn thất khá nặng nên pháo đội được lệnh di chuyển đến đây cũng chỉ cách xa vị trí cũ khoảng hơn một cây số. Làm sao mà thoát khỏi tầm đạn của chúng với đại bác 130 ly chúng có thể bắn xa tới 27 cây số trong khi khẩu đại bác 105 ly của chúng tôi chỉ bắn tối đa là 11 cây số nhưng không đạt được hiệu quả, một trò chơi của chiến tranh, vũ khí của phía quân CS luôn luôn lúc nào cũng trội hơn phía quân lực miền Nam nhưng không vì thế mà nao núng bởi QLVNCH là một quân đội thiện chiến đã được thế giới thán phục.

Trên mặt đường nhựa của quốc lộ số 1, cơn nóng toả lên lưng linh bốc khói, những người lính Pháo Binh TQLC với lưng mồ hôi nhễ nhại đang khui những thùng đạn để sẵn sàng yểm trợ cho quân bạn bất cứ lúc nào, Cổ Thành đã trong tầm tay với trong khi địch quân cố thủ nên cuộc giao tranh giữa các đơn vị tác chiến của TQLC với cộng quân đang đến giai đoạn khốc liệt nên hầu như chúng tôi luôn luôn lúc nào cũng túc trực bên khẩu đại bác, không thể tưởng tượng được rằng một người pháo thủ với thân hình bình thường mà có thể nạp hàng chục quả đạn nặng gần hai mươi ký chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ và có ngày bắn đến vài trăm quả.

Chiếc xe chở đạn cho khẩu đội vừa tới, một

pháo thủ nhảy lên để chuẩn bị vác đạn xuống cũng là lúc tiếng nổ oành, oành, xác người lính tung lên trời và nằm vắt vẻo trên thành xe, địch pháo trúng xe đạn rồi hầm đạn của khẩu đội, mảnh đạn văng tung toé, lửa bốc khói ngùn ngụt, tôi vội dẫn các nhân viên khẩu đội nằm nép sát bên lề quốc lộ thì cũng ngay trong lúc đó một phóng viên người Á Châu, có lẽ là người Nhật, chiếu thẳng ống kính vào chúng tôi để quay, tôi hơi bực mình bỗng một người lính vỗ vai tôi cười hề hề nói: “tụi mình được đóng phim ông ơi!” Tôi chặc lưỡi: “hết biết!” Trong đang lúc hiểm nguy giữa sự sống và cái chết mà vẫn còn đùa giỡn. Mà quả thật như vậy, người lính chúng tôi hầu như chấp nhận tất cả những may rủi đến với mình, không một ai có thể tin rằng một người lính tâm sự với một đồng đội của mình:

– Mày ạ! Lỡ mà tao chết, hãy lấy tất cả những gì của tao để mà xử dụng ngoại trừ những hình ảnh hay tấm thẻ bài xin hãy gửi lại cho gia đình tao.

Ồi, cao cả thay cho những người lính Việt Nam Cộng Hoà, những người đang cầm súng để bảo vệ cho miền Nam được tự do và yên lành.

Địch ngưng pháo kích, tôi kiểm điểm lại quân số, xác người lính nằm chết vắt ngang trên thành xe, mặt ngựa lên trời, bây giờ trên thân thể chỉ còn đúng một cánh tay buông thõng dưới thành xe, thê thảm quá! Một giọt lệ cho anh, tôi phụ với một người lính tâm liệt anh trong chiếc poncho, miệng thầm nói:

– Thôi anh đi, chúng tôi ở lại và tiếp tục chiến

Sóng Thần

đấu cho một cuộc chiến mà hàng hàng lớp lớp vẫn đi và đi mãi.

Tiếng của một người cất lên:

_ Còn thiếu thằng Thảo ông ơi!

Tôi hình dung ra ngay một anh lính mới về khẩu đội cách đây vài ngày, khuôn mặt rất trẻ, tôi đã hỏi anh ta còn tuổi đi học sao lại đăng lính, anh ta cười nhỏ nhẹ rồi nói: “ạ, tui khoái bộ đồ rằn ri này lắm ông ơi!

Cái hồ cá nhân mà tân binh Thảo ngồi bây giờ bị san bằng trên mặt đất chỉ còn là vết cháy nám dài, mọi người thay phiên nhau đào bới, ba lớp xẻng cá nhân cũng chẳng thấy được một mảnh thịt xương và không có nổi đốn đau nào bằng nổi đốn đau của người thân gia đình là không nhận được một chút thịt da hay mảnh xương của người đã chết. “Hạt bụi nào hoá kiếp thân tôi, để một mai tôi về lại cát bụi!” Thôi nhé Thảo, dù mảnh xương, mảnh thịt không còn nhưng Thảo cũng đã có một côi để đi về thiên đường cuối trời thênh thang, nơi đó không còn chiến tranh và không có hận thù.

Trời tối hẳn, trên quốc lộ những con đom đóm lập loè trong đêm như những oan hồn uống tử đã gục ngã của một đoạn đường dài vào những ngày cuối tháng Tư, đầu tháng Năm vừa qua bởi trận pháo của trung đoàn Bông Lau giặc cộng, nổi đau thương và khốn khổ trong đáy tận cùng của cuộc thảm sát kinh hoàng của tết Mậu Thân Huế vẫn còn đó và bây giờ lại chịu thêm cảnh chết chóc kinh hoàng của một đoạn đường dài hơn mười cây số, mười cây số về đêm với những bóng ma chấp chờn trên mặt quốc lộ. Gio Linh, Cam Lộ, Đông Hà, Ái Tử và Hải Lăng đã quá nhiều điều linh khời lửa, ôi! Những người dân của vùng đất khô cằn sỏi đá sao quá nỡ đọa đày.

Tôi trở về căn lều ngả lưng lên chiếc ghế bố nhà binh, cả ngày hôm nay bây giờ mới được nghỉ ngơi, mắt nhìn lên tấm lều poncho nghĩ ngợi không biết khi nào chiếc poncho này sẽ gói ghém đời mình như người lính đã chết buổi trưa hôm nay mà xác vẫn còn đây để ngày mai khi trời sáng mới đem đi. Thôi học vào lính, bạn bè cùng vào lính, thỉnh thoảng lại được tin đũa chết miền Tây đũa chết miền Đông cũng như thỉnh thoảng về lại xóm cũ

những thằng bạn của tuổi thơ cũng lần lượt ra đi và mãi mãi không về, cả một thế hệ bị ném vào cuộc chiến bởi những tham vọng điên cuồng của bọn người tung hô chủ nghĩa Cộng Sản, một chủ nghĩa không tưởng và hậu quả là cả một đất nước lâm vào cảnh điêu linh, tang tóc bởi chiến tranh, rồi có một ngày chinh chiến sẽ tàn nhưng đến bao giờ thì sẽ tàn.

Những tiếng nổ cùng với ánh lửa loé sáng của những trái đạn pháo lại rơi dồn dập vào vị trí pháo đội, bọn khốn kiếp lại bắt đầu pháo kích, tôi điều động nhân viên chạy ra khẩu đại bác và sẵn sàng đợi lệnh trên, tiếng rít của đạn pháo trên đầu nghe thật ớn lạnh, nhưng cũng may đa số đạn pháo rơi ngoài vị trí của pháo đội nên cũng không có sự thiệt hại nào. Khẩu đội được lệnh chuẩn bị tác xạ yểm trợ cho quân bạn đang bị địch quân tấn công, sự khó khăn và nguy hiểm nhất đối với các pháo thủ là vừa bắn yểm trợ cho quân bạn và vừa phải chịu đựng dưới cơn mưa pháo của địch, đã nhiều lần gặp những trường hợp khó khăn như thế này tôi thường hay tự nhủ: “đời pháo thủ mà”!

Trường pháo binh Dục Mỹ đã dạy cho chúng tôi phương châm: nhanh chóng, chính xác, bất ngờ cũng như pháo binh quyết định chiến trường để giảm thiểu tối đa sự thiệt hại cho quân bạn, bởi thế khi trong cuộc giao tranh những quả đạn đại bác được bắn vào mục tiêu thật chính xác thì đó cũng là niềm kiêu hãnh cho người pháo thủ.

Trời hừng sáng, một ngày của chiến tranh đã đi qua và một ngày trong chiến tranh đang đến, những người lính vẫn còn hiện hữu để tiếp tục chiến đấu và chiến đấu cho đến tận cùng của cuộc chiến, hơn hai mươi năm trôi qua, hơn nửa phần tư thế kỷ cả một chiều dài đất nước tang thương, đổ nát, bom đạn cây xối trên những ruộng đồng bao la, ngọn lửa chiến tranh đã đốt cháy những hạt lúa chưa kịp chín vàng. Hoà bình hay chiến tranh? Xin được hai chữ HÒA BÌNH viết hoa đậm nét cho người người trở về xóm nhỏ có ruộng đồng bát ngát thơm mùi lúa chín, có đứa bé què thả diều bay trong gió, có cô thôn nữ ru điệu hò đêm trăng, nhưng tất cả mộng ước vẫn còn quá xa vời bởi vì chiến tranh vẫn còn đang tiếp diễn.

Pháo đội đang tác xạ thì được lệnh ngừng bắn, lệnh từ đài tác xạ cho biết cổ thành đã được chiếm lại, dưới cơn mưa nhạt nhoà toàn thể mọi người đứng nghiêm mặt hướng về thành phố Quảng Trị trong lúc lá Quốc Kỳ VN tung bay phát phới trên đồng gạch đỏ của cổ thành Đinh Công Tráng.

“Cờ bay, cờ bay oai hùng trên thành phố thân yêu vừa chiếm lại đêm qua bằng máu”.

Đúng như vậy, xương máu của người lính Việt Nam Cộng Hoà đã đổ xuống và trong đó có hơn 3500 người lính Thủy Quân Lục Chiến.

Họ là những anh hùng không tên tuổi,
Chiến đấu âm thầm nhưng chết rất vinh quang
Hỡi những người anh hùng của quân lực Việt Nam Cộng Hoà.

Sau cuộc tái chiếm Cổ Thành vẫn có những cuộc giao tranh nhưng không khốc liệt như trước nên khẩu đội cũng được thảnh thơi đôi chút. Trong chuyến công tác đi ngang La Vang, tôi ghé vào thăm lại ngôi thánh đường mà hơn một năm trước đó pháo đội đóng tại căn cứ Tích Tường để chuẩn bị cho cuộc hành quân Lam Sơn 719. Trước mắt tôi, cả một sự hoang tàn đổ nát, tượng Đức Mẹ ghim đầy dấu đạn, bên trong thánh đường gác chuông vẫn còn những một góc của lầu chuông sụp đổ, cây đàn dương cầm nằm vùi trong đồng gạch với những phím đàn màu trắng ngà vương bụi bặm, bên cạnh chiếc đàn dương cầm một quyển thánh kinh đã bị cháy xém một góc nhưng vẫn còn con dấu với chữ Thánh Đường La Vang, tôi nhật lên thật trân trọng và kính cẩn như một bảo vật quý giá mặc dù tôi là người ngoại đạo. Tôi ngược nhìn lên trên nóc thánh đường cây thánh giá màu trắng thánh thiện nổi bật trong khoảng trời xanh, quỳ dưới chân Đức Mẹ cầu xin Đức Mẹ cứu giúp cho đất nước Việt Nam sớm được thanh bình.

Hoàng hôn đang xuống tôi trở về đơn vị bỏ lại đằng sau ngôi thánh đường đổ nát với bức tượng Đức Mẹ đầy vết tích chiến tranh. Chiến trường Quảng Trị năm 1972.

Phạm Thành Nhân

Tiểu Đoàn 3 Nỏ Thần PB/TQLC

Ta

Còn

Đài

VI VÂN K20B

Ta còn đó quê hương và nỗi nhớ,
Con đường làng hun hút chạy về xa,
Đò ai kia cô độc dưới trăng tà,
Đêm huyền hoặc êm đềm cơn sóng vỗ.

Ta còn đó mái trường thân mến cũ,
Hàng phượng già thâm lặng buổi hè xưa,
Buồn mênh mang mây trời trôi lướt nhẹ,
Lá me tàn rơi rớt buổi giao mùa.

Ta còn đó những ngày thơ lộng gió,
Bước em về hoa nắng bỗng xôn xao,
Tóc em bay như ngàn tơ liễu rủ,
Mắt em là tất cả vạn vì sao.

Ta còn đó cuộc tình đang bỏ dở,
Những hẹn hò tha thiết buổi chiều thu,
Giòng sông xưa êm đềm xuôi bên cũ,
Dấu yêu nào rời rã giữa sương mù.

Ôi tất cả bây giờ là kỷ niệm,
Của một thời thân ái ngút ngàn xa,
Đại dương kia đôi bờ ngăn diu viễn,
Linh hồn này gục xuống giữa phong ba.

Ta còn đây cô đơn và trống vắng,
Một hình hài du mục chẳng bình yên,
Đêm từng đêm u buồn luôn quấy nhiễu,
Não cân toàn dày đặc những ưu phiền.

Ta còn đây cuộc đời người vong quốc,
Nước mắt nào nghèn nghẹn đắng bờ môi,
Nghe đâu đây như hồn sông núi gọi
Tiếng chim sầu lạc lỏng giữa trùng khơi

Ta còn đó một trời đầy thương nhớ,
Ta còn đây xơ xác tóc mây buồn,
Đêm bơ vơ ru hồn theo giấc ngủ
Ký ức dần lịm chết giữa canh sương.